

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΓΑ **(για να μάθεις, να γνωρίσεις ανθρώπους, να δημιουργήσεις)**

**Ένα περιοδικό με κείμενα που γράψαμε, διαβάσαμε και
αγαπήσαμε στα μαθήματα ελληνικών για ενήλικες στο
132ο Δημοτικό σχολείο Αθήνας**

ΜΑΪΟΣ 2019

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ένα τραγούδι θα γράψω απόψε
με λόγια δικά μου, απλά
έχουν πόνο και χτυπάνε
βαθιά μες την καρδιά!
Το φτωχό μου τραγούδι να ακούνε
όσοι βρέθηκαν, στην ξενιτιά
όσοι πέρασαν ποτάμια και λίμνες
όσοι πέρασαν θάλασσα και βουνά!
Όσοι χάθηκαν στους δρόμους στα ξένα
και δεν έχουν ελπίδα καμιά,
αυτοί που άφησαν μάνα, πατέρα
και δεν χαρήκαν γυναίκα, παιδιά!
Τις δύσκολες βραδιές του χειμώνα,
τα καλοκαίρια τα ζεστά,
μονάχες τα περνάν οι μανούλες,
μονάχες δίχως τα παιδιά!
Τούτος ο κόσμος πόσο άδικος
πεινασμένοι για πλούτη, για λεφτά
ξενιτιά να είσαι καταραμένη
γιατί χάλασες πατρίδες, παιδιά!!!!

Άννα Σούλη

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Θυμάμαι όταν ήρθα στην Ελλάδα το 2001,
έμεινα στη Λαμία. Μετά πήγαμε στο χωριό
και δούλευα στα χωράφια. Μια μέρα
ήμουν με παρέα και καθαρίζαμε
κρεμμύδια. Σε λίγα λεπτά κάτι με τσίμπησε
στο πόδι μου και δεν κατάλαβα τι ήταν.
Μετά από δέκα λεπτά το πόδι μου μούδιασε
και με πονούσε πολύ. Καταλάβαμε ότι με
είχε τσιμπήσει σκορπιός και αυτό ήταν πολύ
επικίνδυνο. Πήραμε το αφεντικό μας
τηλέφωνο και με μετέφεραν στο νοσοκομείο
επειγόντως. Έγινε εισαγωγή και πήρα όλη
την ιατρική βοήθεια που χρειαζόμουν.
Παρέμεινα στο νοσοκομείο μια μέρα.
Αυτή ήταν η ιστορία μου!!

Σοφία

ΜΙΑ ΒΟΛΤΑ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ ΤΩΝ ΘΕΩΝ

Θα προσπαθήσω να σας περιγράψω την εμπειρία από τον περσινό Σεπτέμβριο στην κορυφή Μύτικα του μυθικού βουνού του Ολύμπου. Διαβάζοντας τα προγράμματα των ορειβατικών ομάδων μου κέντρισε το ενδιαφέρον το πρόγραμμα του LOB για Όλυμπο. Αρχηγός της αποστολής ήταν ο φίλος μου ο Γιάννης Αποστόλου.

Κατευθείαν επικοινωνήσα έστω και την τελευταία στιγμή αν υπήρχε θέση και για μένα. Μου απάντησε πως αν ήταν μόνο για μένα, ναι. Είχε μεγάλη ευθύνη.

Ξεκινήσαμε Σάββατο πρωί 6.30 ώρα από την Αθήνα με πούλμαν 40 ορειβάτες για το Λιτόχωρο Πιερίας θέση Πριόνια στα 1.000μ.. Ύστερα περπατήσαμε τρεις ώρες ώσπου φτάσαμε στο καταφύγιο «Σπήλιος Αγαπητός» στα 2.100μ. που έγινε και η διανυκτέρευση.

Ξυπνήσαμε πολύ νωρίς. Η ανατολή του ήλιου, «τα μυτίκια» με τον Μύτικα είναι η καλύτερη θέα να απολαύσεις το πρωί.

Ξεκινήσαμε 8 η ώρα με σύμμαχο τον καλό καιρό για την κορυφή. Μετά από δυο ώρες θαυμάζοντας το αλπικό τοπίο περνώντας από τα Ζωνάρια φτάσαμε στο Λούκι, τριακόσια μέτρα πριν την κορυφή! Τεχνικό κομμάτι ανεβήκαμε ένας-ένας με λίγη απόσταση μεταξύ μας χρησιμοποιώντας και τα χέρια!

Η περιπέτεια της ανάβασης από μόνη της είναι μια ξεχωριστή εμπειρία. Στο τέλος το να καταφέρεις να πατάς στην κορυφή – που πολλές φορές είναι διαφορετική για τον καθένα- νοιώθεις ότι εξυψώνεσαι ως άτομο , ότι ανεβαίνεις λίγο παραπάνω από αυτό που ήξερες για τον εαυτόν σου. Νοιώθεις λίγο πολύ σαν μικρός «θεός» βλέποντας και την κατάσταση στο Λούκι που ήταν πολύ δύσκολη. Με την παραμικρή απροσεξία μπορούσε να γίνει το μοιραίο. Όμως τα καταφέραμε όλοι να κατεβούμε με ασφάλεια. Πήραμε το μονοπάτι της επιστροφής περνώντας από το οροπέδιο των Μουσών. Μετά την κούραση της ανάβασης κάτσαμε και ξεκουραστήκαμε έχοντας απέναντι το Στεφάνι με τον θρόνο του Δία! Νοιώθεις μια απέραντη γαλήνη κι ευτυχία!!!!

Φτάσαμε στο σημείο που μας περίμενε το πούλμαν 8 η ώρα το βράδυ, ύστερα από 900μ. ανάβασης και 1920μ. κατάβασης ταλαιπωρημένοι, αλλά γεμάτοι περηφάνια και αυτοπεποίθηση που είχαμε κατακτήσει την ψηλότερη κορυφή της Ελλάδας το Μύτικα 2918μ.!!!!

Προσπάθησα να αφηγηθώ την εμπειρία μου με όση σαφήνεια μπορούσα. Πιστεύω να σας ταξίδεψα με το μυαλό με την περιγραφή μου!!!!

Ειντα

**ΠΟΙΕΣ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ ΕΙΧΑ ΟΤΑΝ ΗΡΘΑ
ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ**

Πρώτο πρόβλημα ήταν η Γλώσσα. Με ρωτούσαν κάτι στο δρόμο και δεν καταλάβαινα. Μετά έπρεπε να πάω το παιδί στο σχολείο. Χρειαζόμουνα βοήθεια για να μαζέψω ένα σωρό χαρτιά. Ευτυχώς αυτήν την πόρτα μου την άνοιξε ο άντρας μου, γιατί είναι Έλληνας.

Πριν ένα χρόνο το μικρότερό μου παιδί έπρεπε να πάει στον παιδικό σταθμό. Πάλι έπρεπε να τρέχω εδώ κι εκεί. Δεν καταφέραμε να κάνουμε έγκαιρα την αίτηση κι έτσι δεν πήραμε μια θέση στον σταθμό.

Το μωρό έμεινε στο σπίτι ένα χρόνο.

Τρία χρόνια είμαι στην Ελλάδα και όλο τον χρόνο δεν δουλεύω. Αυτό με δυσκολεύει πάρα πολύ. Φέτος δυσκολεύτηκε κι ο άντρας μου με τη δουλειά. Κουράστηκε να φροντίζει τα πάντα. Ελπίζω τον Σεπτέμβρη τα πράγματα να γίνουν για μας πιο εύκολα.

Να δουλεύουμε και οι δύο γονείς και τα παιδιά να πηγαίνουν κανονικά στο σχολείο!!

Μίλα Κατσεοφσκάνα

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΗ ΜΗΤΕΡΑ

Προς : Μαρία Σαχίνι

Πόγραδετς- Αλβανία

Αγαπημένη μου μητέρα!

Ελπίζω να είσαι καλά και να φροντίζεις τον εαυτόν σου και τα λουλούδια σου. Ελπίζω να είναι όλοι καλά και να δώσεις πολλά χαιρετίσματα στις αδελφές μου και στα ανίψια μου.

Εμείς είμαστε πολύ καλά και σε σκεφτόμαστε κάθε μέρα. Αυτές τις μέρες έχει λίγο κρύο, αλλά σε λίγο θα έρθει η Άνοιξη και θα μπορέσεις κι εσύ να μας επισκεφτείς. Όταν έρθει το καλοκαίρι θα κάνουμε τις συνηθισμένες διακοπές όλοι μαζί στο σπίτι μας κοντά στη θάλασσα που σου αρέσει τόσο πολύ!!

Εύχομαι να περάσει ο καιρός γρήγορα για να σε ξανασυναντήσω αγαπημένη μου μάνα! Έως τότε θα επικοινωνούμε όσο πιο πολύ μπορούμε.

Σε φιλώ και σε αγαπώ πολύ!

Φιλάκια πολλά έχεις από τον εγγονό σου και τον γαμπρό σου

Με αγάπη η κόρη σου

Άννα Σούλη

Αθήνα, 27/2/2019

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΓΙΟΥ ΜΟΥ

Το παιδί μου λέγεται Νίκος και είναι 29 χρονών. Έχει γεννηθεί στην Κορυτσά της Αλβανίας στις 28/6/1990. Όταν ήταν επτά χρονών και συγκεκριμένα στις 21/3/1997 ημέρα Παρασκευή του ζήσαμε την παρακάτω ιστορία! Για κάποιο λόγο άνοιξαν οι αποθήκες με τα όπλα και όλοι οι άνθρωποι πήγαν να τα κλέψουν. Ο γιός μου βγήκε έξω να παίξει με τους φίλους του και βρήκε μια χειροβομβίδα στον δρόμο. Σκέφτηκε ότι ήταν παιχνίδι και την κράτησε στα χέρια του! Μετά από λίγα λεπτά η χειροβομβίδα έσκασε στο χέρι και στο σώμα του! Ο μικρός βλέποντας το αίμα φώναξε το θείο του και λιποθύμησε. Μετά ο κουνιάδος μου με το αμάξι του τον πήγε στο νοσοκομείο. Εκεί οι γιατροί είπαν ότι ήταν σε βαριά κατάσταση κι ότι δεν μπορούσαν να τον σώσουν. Αποφασίσαμε να τον πάμε στην Ελλάδα για να χειρουργηθεί στο νοσοκομείο της Καστοριάς. Το χειρουργείο ήταν επείγον και κράτησε οκτώ ώρες! Το προσωπικό του νοσοκομείου ήταν πολύ ευγενικό όχι μόνο με το γιό μου, αλλά και με εμάς. Ο γιος μου έμεινε στο νοσοκομείο της Καστοριάς 28 μέρες, αλλά έγινε καλά! Έμεινα πολύ ευχαριστημένη από τους ανθρώπους για ό,τι έκαναν για το παιδί μου.

Αυτός είναι ο λόγος που ήρθα στην Ελλάδα και είμαι ευχαριστημένη που έσωσαν τη ζωή του γιού μου!!!!

Σοφία

ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας άγριος γάιδαρος, που αν και δυσκολευόταν για να αντιμετωπίσει τη ζωή, έβρισκε και χρόνο για να παίξει. Μια μέρα βρέθηκε κοντά σε μια καλύβα ενός χωριάτη που είχε δεμένο τον γάιδαρό του. Ο άγριος γάιδαρος που ποτέ δεν ήξερε τι είναι το χαλινάρι ξαφνιάστηκε με τον άλλο γάιδαρο και τον ρώτησε για την ζωή που έκανε.

Ξαφνιάστηκε όταν άκουσε για την φροντίδα που πρόσφερε ο χωριάτης στον γάιδαρό του! Του είπε πως τον καθάριζε, του έφτιαχνε το παχνί, του έδινε φαγητό, φρόντιζε για την καθαριότητά του....

Ο άγριος γάιδαρος αποφάσισε να μείνει κι αυτός εκεί για να μην δυσκολεύεται πια για τη ζωή του. Ο χωριάτης τον φρόντιζε το ίδιο όπως και τον γάιδαρό του. Του έδινε φαγητό, τον καθάριζε, του καθάριζε το παχνί για να κοιμηθεί καλά....

Ένα πρωί όμως, ο χωριάτης του έβαλε το σαμάρι και τον έβαλε να κουβαλήσει ένα μεγάλο βάρος.

Έτσι ο άγριος γάιδαρος κατάλαβε ότι όταν τη ζωή σου την ευκολύνουν οι άλλοι, θα

κρατάς πάντα ένα μεγάλο βάρος στην πλάτη
σου!!!!

Λίντα Μότσι

H ΜΑΡΙΖΑ

Κάποτε σε ένα όμορφο νησί του Αιγαίου, ένα ωραίο πρωινό, ο κυρ- Νικόλας ο ψαράς του νησιού είχε ψαρέψει μια καλή σοδιά. Βάζει τα ψάρια στα καλάθια και τα φορτώνει στην πλάτη της Μαρίζας! Η Μαρίζα το γαϊδουράκι του κυρ- Νικόλα νευρίασε γιατί το φορτίο ήταν πολύ βαρύ. Ο δρόμος μέχρι την πλατεία του νησιού, όπου θα άφηναν τα ψάρια ήταν ανηφορικός και μακρύς!

Η Μαρίζα δεν προχωρούσε με τίποτα, παρ' όλες τις προσπάθειες του ψαρά. Η ώρα περνούσε κι ο ήλιος έκαιγε πιο πολύ. Ξαφνικά του ψαρά του ήρθε μια ιδέα! Πήρε το κασετόφωνο κι έβαλε το «συρτάκι του Ζορμπά», ένα ωραίο χορευτικό. Αμέσως η Μαρίζα σηκώθηκε και προχώρησε χορεύοντας, μπροστά χόρευε και ο κυρ- Νικόλας!

Πότε έφτασαν στην πλατεία του νησιού δεν κατάλαβαν καν! Ήταν πολύ χαρούμενοι και οι δυο. Όταν όμως ο ψαράς πήγε να ξεφορτώσει τα καλάθια, έμεινε έκπληκτος. Ούτε ένα ψάρι δεν υπήρχε μέσα!! Είχαν σκορπιστεί στο δρόμο!!

Ο κυρ-Νικόλας κάθισε στεναχωρημένος, γιατί όλος τους ο κόπος πήγε τζάμπα. Τότε η Μαρίζα του δίνει το κασετόφωνο και αυτός ξαναβάζει το «συρτάκι του Ζορμπά»!

Ξέχασε τα ψάρια και ψαράς και γαίδαρος χόρεψαν πάλι με την ψυχή τους!!!! Και οι

δυό ήταν πολύ χαρούμενοι κι ευτυχισμένοι!!!!

Άννα Σούλη

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΗΣ!!!!

Αυτή χαμογελούσε, ακόμα κι όταν μιλούσε για τις ταλαιπωρίες της. Δεν μπορούσε να το βγάλει από το πρόσωπο αυτό, γι αυτό που πολεμούσε κάθε μέρα. Χαμογελούσε και απαντούσε στις ερωτήσεις που σε άφηναν με έναν πόνο και χωρίς λόγια. Όλα τα κρατούσε η ψυχή της σε εκείνες τις στιγμές, τόσο βαριά και τόσο ανακατεμένα.

Αχ τα μάτια της!!!... Και τα μάτια της πονεμένα, ήταν μακριά.... Τόσο μακριά που δεν γινότανε να φτάσεις....

Γι αυτό δεν είχε άλλο πράγμα πιο ακριβό, παρά το χαμόγελό της, μες τα βάσανα που η καρδιά της άντεχε!!

Linda Mosi

Λίντα Μότσι

ΓΙΑΤΙ ΗΡΘΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ο λόγος της άφιξής μου στην Ελλάδα ήταν η επιθυμία μου να είμαι με την οικογένειά μου και να ζω σε αυτήν την όμορφη χώρα! Η Πολωνία κατά τα έτη 1981-1983, ο στρατιωτικός νόμος και η κρίση της κομμουνιστικής εξουσίας έγιναν η αιτία της μετανάστευσης στο εξωτερικό. Οι πολιτικές διώξεις και η έλλειψη περισσότερων προϊόντων για την καθημερινή ζωή. Ο άντρας μου πήγε επίσης το 1989 για να εξασφαλίσει την επιβίωση της πενταμελούς οικογένειάς μας. Δούλεψε σκληρά στο μάρμαρο-ορυχείο για δυο χρόνια. Μετά από δυο χρόνια ήρθα κι εγώ στην Ελλάδα και την ερωτεύτηκα!! Στην Πολωνία τα παιδιά πήγαν στο σχολείο. Δούλεψα. Για τα επόμενα δεκαπέντε χρόνια ερχόμασταν στην Ελλάδα για διακοπές. Οι δυο μεγαλύτεροι γιοί μου ήρθαν στον πατέρα τους αφού ολοκλήρωσαν το σχολείο τους. Εργάζονται εδώ και έχουν οικογένειες. Έμεινα στην Πολωνία με τον μικρότερο γιό μου. Πριν από τέσσερα χρόνια αποχώρησα. Τώρα μπορώ να είμαι σε αυτήν την όμορφη χώρα με την οικογένειά μου! Από τότε που την είδα πάντα ονειρευόμουν να μετακομίσω κάποια μέρα εδώ! Μου αρέσει η φύση της και οι υπέροχοι άνθρωποι! Η γλώσσα είναι το μεγαλύτερο πρόβλημα. Ωστόσο δεν καταρρέω! Μαθαίνω, αλλά είναι δύσκολο στην ηλικία μου. Παρά την

ελληνική κρίση βρήκα την ευτυχία μου εδώ, σε ένα ζεστό κλίμα! Είμαι τώρα μια συνταξιούχος κάτω από τους φοίνικες!!!

Γιάννινα Καζάτελ

ΕΡΩΤΑΣ

Ζηλεύω τον ήλιο
που φιλάει τα μάτια σου.
Ζηλεύω τ' αεράκι
που χαϊδεύει τα μαλλιά σου.
Ζηλεύω το νερό
που ρουφούν τα χείλη σου.
Ζηλεύω τα ρούχα σου
που αγκαλιάζουν το κορμί σου.
Ζηλεύω τη νύχτα που
που κάθε βράδυ σε σκεπάζει.
Ζηλεύω το σύμπαν
που σε έχει κομμάτι του.
Αχ! Έρωτα!
Κι όμως σε ονομάζουμε “ευτυχία”.
Εμείς οι δυο θα σμίξουμε και
την περιπέτεια του ονείρου θα
συνεχίσουμε...

(Διάλεξα αυτό το ποίημα από ένα βιβλίο που διάβασα, γιατί με εκφράζει και θέλω να το μοιραστώ μαζί σας και με την παρέα των μαθημάτων)

Έντα Ντούλης

ΑΤΙΜΗ ΖΩΗ

Άτιμη ζωή και ψεύτρα
μου έταξες πολλά
μου τα πήρες κλέφτρα!
Βιάστηκες και πήρες
τα δικά μου καλοκαίρια
με πέταξες στα ξένα
με άδεια χέρια!
Άδικη ζωή, ψεύτρα ξελογιάστρα
μου είπες θα μου δώσεις
τον ουρανό με τ' άστρα

Αχ..... κι εγώ σε πίστεψα
με κλειστά τα μάτια
στο δίχτυ σου μπλέχτηκα
πόνεσα και χάθηκα!
Αν ερχόσουν πάλι
δεύτερη φορά
θα ζητούσα μόνο
γέλιο και χαρά!!!!!!!

Άννα Σούλη

